

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne -
t. č. na adrese -

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2021, č. j.: OAM-73/ZA-ZA11-ZA21-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

ochrany podané dne 1. 2. 2021 tak, že žádost se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítá jako zjevně nedůvodná. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 13. 4. 2021.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že nebylo postupováno v souladu se zákonem, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav s ohledem na specifika konkrétního případu, důkazy potřebné ke zjištění stavu věci nebyly provedeny, žalovaný si neopatřil dostatek podkladů a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, rozhodnutí postrádá též řádné odůvodnění. Žalobce přitom splňuje podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu i doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žádost neměla být posouzena jako zjevně nedůvodná, v jeho konkrétním případě existují závažné důvody, proč nelze považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu. Mezinárodní ochrana náleží žalobci s ohledem na výhradu svědomí ve vztahu k výkonu vojenské služby, jde o formu svobody projevu resp. svobody myšlení a svědomí, které je chráněno mezinárodními úmluvami, právo odmítnout vykonávat vojenskou službu je zaručeno čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv EU. Jde též o porušení čl. 9 a 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 18 a 19 Mezinárodního paktu OSN o občanských a politických právech (vyhlášeném vyhláškou ministra zahraničních věcí č. 120/1976 Sb. ze dne 10. 5. 1976 – pozn. soudu) (dále jen „MPOPP“), neboť nucením k vojenské službě v případě návratu žalobce bude zasaženo do jeho svobody smýšlení, žalobce by mohl být potenciálně nasazen též do bojů na východě Ukrajiny, což s ohledem na své přesvědčení odmítá. Poukázal na to, že na Ukrajině je možné odmítnout vojenskou službu pouze z důvodu příslušnosti k určité víře, nikoli čistě z důvodu vlastního svědomí, není umožněn výkon alternativní civilní služby, Ukrajina za to byla kritizována Výborem OSN pro lidská práva, má v této oblasti značné nedostatky. Nelze tvrdit, že by odmítnutí povinné vojenské služby nebylo azylově relevantní skutečností, žalovaný se měl těmito obavami žalobce zabývat důkladněji v rámci standardního řízení.
3. Měl za to, že smyslem institutu nedůvodných žádostí je vyloučit z meritorního přezkumu ty osoby a jejich žádosti, které zcela zjevně nenaplnují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Podmínky ust. § 16 zákona o azylu je třeba vykládat restriktivně, odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 2 Az 17/2019 ze dne 24. 6. 2019, o zjevnou nedůvodnost žádosti by mohlo jít jen v případě, kdyby žalobce usiloval pouze o legalizaci svého pobytu v ČR a jako důvod žádosti uvedl např. turismus, návštěvu přátel nebo hledání zaměstnání v ČR, což však není jeho případ. Žalobce totiž v rámci daného řízení poukázal na konkrétní skutečnosti, pro které lze mít značné pochybnosti o tom, zda lze v jeho případě považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, jeho žádost měla být posouzena ve standardním řízení, a nikoli jako zjevně nedůvodná v řízení zkráceném, nelze tvrdit, že by ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu bylo zcela zjevně a na první pohled naplněno.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, měl za to, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem, shromáždil k nim relevantní informace o situaci v zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičně odůvodněno. Ukrajina je považována za bezpečnou zemi původu a žalobce neprokázal, že by tomu bylo v jeho případě jinak (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č.j. 5 Azs 66/2008-70). Poukázal na materiály týkající se situace na Ukrajině, ze kterých vycházel, přičemž při seznámení se s podklady neměl žalobce námitek a nic nechtěl doplnit. Uvedl, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem, která je uznávána též mezinárodními smlouvami a Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, její vyžadování není pronásledováním ani vážnou újmu. Poukázal na to, že pokud by žalobce nechtěl nastoupit do armády pro své náboženské přesvědčení, dle Informace OAMP – Situace na Ukrajině v tomto státě existuje možnost náhradní civilní vojenské služby. Žalobce navíc požádal o mezinárodní ochranu až po 11 měsících pobytu v ČR, od léta 2020, kdy mu vypršel bezvízový pobyt, zde pobýval nelegálně, o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu ho informovali kamarádi, je zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu využíval k prosté legalizaci svého pobytu. K tomu však institut mezinárodní ochrany neslouží. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti dne 10. 2. 2021 uvedl, že je ukrajinské národnosti, náboženským vyznáním pravoslavný křesťan, je schopen se dorozumět rusky a ukrajinsky, nemá politické přesvědčení a není členem politické strany ani skupiny, je svobodný a bezdětný. Ve vlasti naposledy bydlel v Zakarpatí. Do ČR přijel z vlasti autobusem v březnu 2020 za účelem návštěvy strýce, je zdravý, žádné zvláštní zdravotní potřeby nemá. O mezinárodní ochranu žádá, protože mu chodí povolání na základní vojenskou službu, čemuž se chce vyhnout, nerad by šel bojovat na východ země; jiné důvody k žádosti nemá.
8. Při pohovoru dne 10. 2. 2021 žalobce dále uvedl, že v ČR má strýce, který zde má trvalý pobyt, žalobce vlastní na Ukrajině dům. Povolávací rozkazy mu začaly chodit před šesti měsíci, má přijít na vojenskou správu, před několika lety absolvoval lékařskou prohlídku, dle níž je způsobilý k výkonu základní vojenské služby, vojenské službě se však vyhýbá, neboť nechce jít někam válčit, bojí se toho, o doručování povolávacích rozkazů ví od tety, jež zrovna byla u něj doma. Se státními orgány své vlasti, policií, soudy ani armádou potíže neměl. V ČR pobýval na základě bezvízového režimu, který mu přestal platit v létě, poté tu byl nelegálně, o mezinárodní ochranu žádá až nyní, jelikož nevěděl, co je azyl, ale kamarádi mu o tom povyprávěli, mezinárodní ochrana mu pomůže k získání legálního pobytu, nebude se muset vracet,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

nepožádal o dlouhodobý pobyt, neboť se v těchto věcech neorientuje, neví, jaká by byla jeho situace po návratu do vlasti.

9. Podle informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2020 neměla ukrajinská vláda pod kontrolou část Luhanské a Doněcké oblasti a poloostrov Krym, bezpečnostní incidenty se omezovaly na tzv. linii dotyku, kde docházelo k častému vypuknutí lokálních bojů, v roce 2019 ani počátkem roku 2020 však nedocházelo k bezpečnostním incidentům v jiných oblastech než v Luhanské a Doněcké, na území pod kontrolou ukrajinské vlády tedy k těmto incidentům nedocházelo. Základní vojenská služba je na Ukrajině povinná, odvodní věk je stanoven pro zdravotně způsobilé muže mezi 18 až 27 lety a její trvání na 18 či 12 měsíců; vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není trestným činem, za nenastoupení vojenské služby po převzetí povolávacího rozkazu hrozí 2 až 5 let odnětí svobody, v zemi existuje možnost náhradní civilní služby vykonávané obvykle v nemocnicích osobami, jež odmítají vojenskou službu z náboženských důvodů. Vojáci základní vojenské služby nejsou od podzimu 2014 povoláváni do oblasti bojů na východě země. V zemi proběhlo šest vln mobilizace mezi březnem 2014 a červnem 2015, demobilizace probíhala v letech 2015 a 2016, žádná další mobilizace vyhlášena nebyla, armáda postupně zvyšuje počty profesionálních vojáků v oblastech konfliktu na východě země, Ukrajina směřuje k armádě složené z profesionálních vojáků, od konce roku 2016 jsou v oblasti konfliktu na východě země již jen dobrovolníci a profesionální příslušníci armády.
10. Podle informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 8. 2020 civilní úřady udržují účinnou kontrolu nad bezpečnostními složkami kromě území, jež nemá ukrajinská vláda pod kontrolou (tj. poloostrov Krym a části Luhanské a Doněcké oblasti). Ukrajina je řazena na seznam bezpečných zemí původu, a to s dalšími státy např. Bulharsko, Lucembursko, Nizozemsko (s výjimkou specifických regionů) a Velká Británie. Ukrajina s výjimkou Krymu a částí Luhanské a Doněcké oblasti, jež nejsou pod kontrolou vlády, respektuje základní demokratické principy, splňuje kritéria bezpečné země původu a může být dále na tento seznam zařazena.
11. Dne 17. 2. 2021 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí, k jejich obsahu se nijak nevyjádřil, nechtěl navrhnout jejich doplnění ani uvést nějaké další skutečnosti či nové informace.
12. V napadeném rozhodnutí vydaném dne 22. 3. 2021 žalovaný jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu označil snahu žalobce vyhnout se povolání k základní vojenské službě, podrobně konstatoval obsah informací OAMP ze dne 25. 4. 2020 a 8. 8. 2020, odkázal na ust. § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., na tomto základě a s přihlédnutím k výpovědi žalobce považoval Ukrajinu za bezpečnou zemi původu dle zákona o azylu. Poukázal na to, že žalobce ve vlasti neměl žádné problémy se státními a bezpečnostními orgány, neměl ani problémy z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, vlast opustil z důvodu návštěvy strýce, jedinou jeho obavou bylo povolání na základní vojenskou službu s následnou účastí ve válce. Měl za to, že obavy z povolání branců do bojů na východě země jsou vyvráceny shromážděnými podklady, tyto obavy jsou založeny pouze na domněnkách a ničím nepodložených informacích. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č.j. 5 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

66/2008-70 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2020, č.j. 34 Az 19/2019, dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu. Měl za to, že žalobce má možnost v případě jakýchkoli problémů ve své vlasti využít ochrany vnitrostátních orgánů. Upozornil též na jedenáctiměsíční prodlevu mezi příjezdem žalobce do ČR a podáním azylové žádosti, žalobce zde od léta 2020 pobýval nelegálně, o mezinárodní ochranu se rozhodl požádat až po rozhovoru s kamarády, je zřejmé, že této žádosti využívá k legalizaci svého pobytu na území ČR. Žádost žalobce tak byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 2 a dále též odst. 3 zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili účastníci souhlas ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
15. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
16. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
17. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu je pro účely zákona o azylu *bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

18. Na základě ust. § 86 odst. 4 zákona o azylu vydal žalovaný vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), v níž upravil seznam zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu. Vyhláškou č. 68/2019 Sb. byla mezi tyto země zařazena Ukrajina s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, a to s účinností od 23. 3. 2019 (§ 2 bod 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb.). Zařazení Ukrajiny na tento seznam znamená, že Ukrajina (s uvedenými územními výjimkami) splňuje podmínky pro označení země za bezpečnou podle výše citovaného § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, přičemž žalovaný nemá povinnost tyto podmínky zkoumat jednotlivě ve vztahu ke každé žádosti o mezinárodní ochranu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2021 č.j. 4 Azs 97/2021-36). Zakarpatská oblast, ze které pochází žalobce, nespadá do výjimky stanovené danou vyhláškou a není ozbrojeným konfliktem na východě země nijak zasažena.
19. Již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS Nejvyšší správní soud vyslovil: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
20. Následná konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se institutu zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu žadatele pocházejícího z bezpečné země původu pro zjevnou nedůvodnost vychází z principů vyjádřených v usnesení ze dne 8. 10. 2020, č.j. 10 Azs 232/2020-32: *„pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (...). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“* K tomu též viz usnesení ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, usnesení ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, usnesení ze dne 24. 11. 2020, č. j. [4 Azs 229/2020 - 32](#), či usnesení ze dne 4. 12. 2020, [3 Azs 129/2020 - 68](#). Dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. [6 Azs 240/2020 - 34](#) pak pro tento druh řízení platí, že: *„podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že nedochází ze strany žalovaného k hodnocení, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b téhož zákona.“*

21. Žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil obavami z odvedení do armády a z případného nasazení do bojových operací, ve správním řízení sdělil, že se bojí toho jít někam válčit. K otázce odmítání výkonu základní vojenské služby se NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 takto: „Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“ Dále v usnesení ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 159/2021 - 23 se Nejvyšší správní soud vyslovil následovně: „Stěžovatelova obava z povolání do armády není sama o sobě azylově relevantním důvodem, jelikož odmítání výkonu vojenské služby „odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44). Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby zakládá azylově relevantní důvody jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv (srov. např. usnesení NSS ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34). Ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině však NSS setrvale judikuje, že tamní konflikt daným charakteristikám neodpovídá (srov. usnesení NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 163/2019 - 44, nebo ze dne 10. 12. 2020, č. j. 3 Azs 360/2019 - 76). Stěžovatel ani netvrdil, že by mu obdobný trest mohl hrozit.“
22. Z toho plyne, že výkon vojenské služby představuje základní státoobčanskou povinnost, nelze souhlasit se žalobcem, že by byla azylově relevantním důvodem. Možnost, že žalobce bude v případě návratu do vlasti odveden do armády a případně i nasazen do bojových operací, tudíž nemůže představovat ani skutečnost způsobitou zpochybnit presumpci ohledně Ukrajiny jako bezpečné země původu dle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, a to ani, kdyby za odmítání vojenské služby žalobci hrozila trestní sankce ve smyslu vymezeném shora uvedenou judikaturou. Shodně judikoval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č.j. 7 Azs 347/2020-23, dle kterého strach z potenciálního odvodu do armády v domovské zemi nemůže vést k závěru o tom, že Ukrajinu nelze ve vztahu k žadateli považovat za bezpečnou zemi původu. K tomu je nutné poukázat též na to, že žalovaný se otázkami týkající se povinné vojenské služby na Ukrajině zabýval, přičemž z Informace OAMP ze dne 25. 4. 2020 zjistil, že vojáci základní vojenské služby již od podzimu 2014 nejsou povoláváni do oblasti bojů na východě země a od konce roku 2016 jsou v oblasti konfliktu na východě země již jen dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Žalobce se k těmto podkladům nijak nevyjádřil, žádné konkrétní námitky nevzněl, a to ani v žalobě. Lze shrnout, že žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování či vážné újmy v zemi původu, a tedy nepovažovat Ukrajinu ve vztahu k jeho osobě za bezpečnou zemi původu. Žalovaný se věcně a srozumitelně vypořádal s tvrzeními žalobce a obstaral dostatek informací za účelem náležitého zjištění skutkového stavu. Z informací sdělených žalobcem však nebylo možné dovodit, že by pro něj konkrétně Ukrajina nebyla bezpečnou zemí původu, žalobní námitka není důvodná.

23. Teprve v žalobě žalobce ke své námitce týkající se obavy z povolání do armády dodal, že nastoupení k vojenské službě je v rozporu s jeho svědomím a přesvědčením, ve správním řízení však takové odůvodnění neuváděl, pouze vypověděl, že odmítá nastoupit vojenskou službu, neboť nechce být nasazen do bojových operací. Nelze tedy ani vytýkat žalovanému, pokud se tímto aspektem žádosti žalobce nezabýval, neboť správní orgán je povinen vycházet primárně z tvrzení žadatele. Žalobce však ani v žalobě neuvedl nic bližšího ke svému přesvědčení, pro které odmítá nastoupit do armády, tedy k tzv. výhradě svědomí, své konkrétní myšlenky a postoje v této souvislosti nijak nespecifikoval. S ohledem na to se ani soud k této námitce žalobce nad rámec výše uvedeného nemohl nijak blíže vyjádřit. K tomu obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2021 č.j. 9 Azs 56/2021-57, kde soud uvedl: „V žalobě následně uvedl, že výkon vojenské služby je proti jeho přesvědčení, ovšem toto tvrzení nijak nerozvinul. Krajský soud proto nebyl povinen se s tímto tvrzením podrobněji vypořádat.“ Pro úplnost je třeba uvést, že žádný z článků Úmluvy ani MPOPP, na které se žalobce odvolává, se netýká odepření vojenské služby, naopak z čl. 4 odst. 3 písm. b) Úmluvy a čl. 8 odst. 3 písm. c) bodu (ii) MPOPP vyplývá, že mohou existovat státy, ve kterých nemusí být možnost odepření vojenské služby z důvodu svědomí garantována, Ukrajina je signatářem obou těchto mezinárodních smluv.
24. Nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné dle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je umožněno jen v případech, v nichž žadatel uvádí pouze socioekonomické důvody (turismus, přátelé či práci) či zjevně usiluje pouze o legalizaci svého pobytu. Na rozdíl od ust. § 16 odst. 1 písm. a) a c) zákona o azylu, které odkazují na tvrzené ekonomické důvody žádosti, totiž ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu nijak obsahově nedefinuje důvody, o které žadatel opírá svou žádost o mezinárodní ochranu, může se tak jednat o jakékoli důvody. V tomto typu řízení se však zkoumá, zda jsou tyto důvody způsobilé prokázat, že ve vztahu k žadateli nelze příslušnou zemi považovat za bezpečnou zemi původu, tedy že je jeho příběh mimořádný a že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2019 č.j. 2 Az 17/2019 se týká aplikace ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu a v posuzovaném případě se neuplatní.
25. Lze shrnout, že žalobce v posuzovaném případě neuvedl žádné důvody, kterými by Ukrajinu jako bezpečnou zemi původu ve vztahu k jeho osobě zpochybnil a které by mohly vést žalovaného k meritornímu posouzení jeho žádosti z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, z jakých zjištění žalovaný vycházel, jakými úvahami se při rozhodování řídil a proč dospěl k závěru o zjevné nedůvodnosti žádosti, odůvodnění napadeného rozhodnutí je koherentní a logické, soud jej neshledal zmatečným ani nepřezkoumatelným.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. února 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.